

Het wit van hun ogen

Hoe Hollywood apen menselijk maakt

door Warren Nunn, <http://creation.com/ape-eye-whites>, 21-8-2014

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (ingekort) en voetnoot door M.V.

Merk op hoe de poster voor de film *Rise of the Planet of the Apes* focust op de ogen, die veel oogwit vertonen om een meer menselijk uitzicht te geven, maar zie in het plaatje onder dat een aap niet zulk oogwit (sclera) heeft

De ogen maken integraal deel uit van onze menselijkheid, niet enkel voor het vanzelfsprekende gezichtsvermogen maar ook om ermee een hele reeks van emoties uit te drukken

Het hebben van veel oogwit (sclera) is een overheersende menselijke karakteristiek, maar dit werd op verschillende manieren misbruikt om te maken dat apen een menselijker uiterlijk kregen.

Hollywood gebruikte deze niet zo subtiele techniek in de *Planet of the Apes* films, te beginnen met de eerste versie in 1968 [1]. Evenzo portretteren illustrators “evolutionaire overgangsvormen” van aapachtige schepselen in wetenschappelijke publicaties. In een interview [2] met *Creation* magazine, sprak medisch illustrator Ronald J. Ervin er over hoe hij werd gevraagd om antieke mensen en “prehistorische” dieren te illustreren, en ze beter te laten passen in de evolutionaire visie.

Een aap heeft geen witte sclera

Sprekend over de rol van evolutionaire preconcepties¹ in de mensachtige afbeelding van *Australopithecus afarensis* (“Lucy”) in *National Geographic*, inbegrepen de afbeelding met een witte sclera, zei artiest John Gurche:

“Ik wilde een menselijke ziel in dit aapachtige gelaat krijgen ...”[3]

¹ Preconceptie: voorop gezette mening.

En wegens de buitengewone vooruitgang van de digitale technologie, zijn Hollywoods apen nu veel overtuigender dan toen menselijke acteurs rondliepen in apenpakken. Op zoveel manieren hebben de ogen een bijzondere uitdrukking, en vandaar de rush naar het toevoegen van veel oogwit in de ogen van apen om menselijke emotie uit te drukken.

Dan Lemmon, een van de digitale experts die in 2011 werkte aan de film *Rise of the Planet of the Apes*, werd gevraagd: “De ogen van de apen zijn erg succesvol. Hoe bereikte u dit resultaat?”

Hij antwoordde:

“Wij hadden de assistentie van een oogarts en we gebruikten sommige materialen van hem om een aantal verschillende menselijke ogen te bestuderen in erg groot detail. We gebruikten wat we leerden om additionele anatomische details toe te voegen aan ons oogmodel, en we besteedden ook veel zorg en aandacht aan de omringende musculatuur van de oogleden en de oogholte om het realisme te verbeteren van de manier waarop onze ogen bewogen. We bestudeerden ook veel foto- en videomateriaal van apenogen. Op bepaalde plaatsen hebben we vals gespeeld: de sclera of ‘oogwit’ van de meeste van onze apen waren witter en menselijker dan bij echte apen. We vervalsten ze met meer oogwit, zoals we deden in *King Kong*, om duidelijker te maken op welke manier de apen keken, wat het op zijn beurt gemakkelijker maakte voor het publiek om hun gelaatsuitdrukkingen te lezen”.[4]

Het is duidelijk dat deze filmmakers begrijpen, net zoals evolutionaire-wetenschap illustrators, hoe cruciaal de ogen zijn om apen op mensen te doen gelijken.

Maar dit is tegengesteld aan wat biologen observeerden met betrekking tot apenogen. Om te beginnen, apen hebben donkere sclera (bruin of zwart), niet wit, waardoor het moeilijker is te zeggen vanuit louter hun ogen in welke richting zij kijken

Toen hij nadacht over de verschillen die zijn onderzoeksteam observeerde tussen mensen- en apenpercepties van oogbeweging, schreef Michael Tomasello, toen co-directeur van het Max Planck Instituut voor Evolutionaire Antropologie in Leipzig, het volgende:

“Onze nauwste primateverwanten, de Afrikaanse apen (Chimpansees, bonobo’s en gorilla’s) toonden precies het tegengestelde patroon van ‘gaze following’ [het volgen van de kijkrichting van anderen]”.[5]

Gevangen in zijn evolutionaire wereldbeschouwing, worstelde Tomasello met de vraag waarom menselijke ogen zo anders werkten dan die van apen:

“Uiteraard, het is mogelijk dat het hebben van veel oogwit bepaalde andere doelen dient, zoals mij in staat te stellen mijn goede gezondheid aan potentiële partners te adverteren. Maar zo’n voordeel zou evenzo toepasselijk zijn bij andere primaten”.[5]

Een andere observatie was:

“In een recent experiment heeft ons onderzoeksteam aangetoond dat zuigelingen - rond hun eerste verjaardag, voordat de taalverwerving is begonnen - ertoe neigden de richting te volgen van een andere persoon zijn ogen, niet zijn hoofd. Dus, wanneer een volwassene kijkt naar het plafond met enkel zijn ogen, het hoofd strak recht, keken zuigelingen op hun beurt ook naar het plafond. Maar als de volwassene zijn ogen sloot en met het hoofd richting plafond wees, volgden zuigelingen niet vaak”.[5]

Hij verklaarde waarom dit zo significant was:

“Herhaaldelijk werd gedemonstreerd dat alle grote apen, inbegrepen mensen, de kijkrichting volgden van anderen. Maar in voorgaande studies wezen het hoofd en de ogen altijd in dezelfde richting. Maar wanneer we ervoor zorgden dat het hoofd en de ogen in verschillende richtingen keken, ondervonden we een verschil bij de soorten: mensen zijn gevoelig voor de richting van de ogen op een manier die onze nauwste primateverwanten niet vertonen. Dit is de eerste demonstratie van een feitelijke gedragsfunctie die uniek is voor de ogen van de mens”.[5]

Tomasello onthult veel over het waarom dat het oog zo’n raadsel is voor evolutionisten en in zekere zin frustrerend voor hem:

“We staan nog altijd veraf van het uitvissen waarom mensen evolueerden om zoveel gecompliceerde dingen samen te doen - van het bouwen van huizen, het creëren van universiteiten tot het uitvechten van oorlogen. Maar het simpele feit dat wij erg zichtbare ogen evolueerden, waarop zuigelingen afstemmen zelfs voor ze kunnen spreken, voorziet tenminste in één klein stukje van de puzzel”. [9]

Zulke contrasterende bekwaamheden van mensen en apen - alhoewel apen ook perfect ontworpen ogen hebben - versterkt onze unieke schepping naar het beeld van God en dit spreekt tegen evolutie.

Vensters van de ziel

Er is een gezegde dat zegt dat de ogen de vensters zijn van de ziel. Wie heeft nooit een “lach” gezien in iemands ogen? Ogen kunnen afkeuring tonen. Men kan leeg staren naar niets in het bijzonder wanneer men wegzakt in gedachten. Mensen die drugs genomen hebben kunnen een “onbezette” blik vertonen.

Er kan geen twijfel over bestaan over cruciaal de ogen zijn voor het uitdrukken van talloze emoties. Leonardo da Vinci drukte emotie perfect uit in de *Mona Lisa*, een portret dat wereldwijd erkend wordt. Zonder *die* uitdrukking in de ogen van die vrouw zou de *Mona Lisa* lang niet zo fascinerend zijn.

Onze ogen en onze expressies geven ons een “look” die kan verschillen naargelang we gelukkig, bedroefd, of angstig zijn, enz.

Evolutionaire onderzoekers hebben vele observaties gedaan die spreken van een Meester Ontwerper en niet van het blinde toeval van hun ideologie; dus als een onderzoeker aan het Max Planck Instituut voor Evolutionaire Antropologie ontdekte dat honden de stemming van het menselijke oog kunnen “lezen” maar Chimpansees niet, zei hij dat hij verrast was. [6] De commentaarstem van een video die iets toont van die onderzoekers hun experimenten zegt: “omdat chimps zich niet ontwikkelden [lees: evolueerden] om afhankelijk te zijn van mensen, hadden zij geen reden om dit deel van hun brein te ontwikkelen [lees: evolueren] dat onze mimiek begrijpt”. [6] Zo’n verklaringen zijn typisch voor de verhalenvertellerij die gaande is in de evolutionaire indoctrinatie!

Conclusie

Dus, de volgende keer als u een film ziet waarin een aap (of gelijk welk ander dier) digitaal gewijzigde “menselijke” ogen heeft, dan moet u dat zien voor wat het is: verhalenvertellerij, en wees alert voor evolutionaire overdrijvingen. Uiteraard is of was de echte wereld niets dat daarop geleeke.

Referenties en noten

1. See the trailer at imdb.com (http://creation.com/redirect.php?http://www.imdb.com/title/tt0063442/?ref =nv_sr_2) and note the evolutionary overtones.
2. Doolan, R., Wieland, C., “Filling in the blanks” (<http://creation.com/filling-in-the-blanks>), *Creation* 17(2):16–18, March 1995; creation.com/ervin.
3. Johanson, D.C., The Dawn of Humans: Face-to-Face with Lucy’s Family, *National Geographic* (March 1996), p.109.
4. Frei, V., Rise of the Planet of the Apes: Dan Lemmon—VFX Supervisor—Weta Digital, 23 September 2011, artofvfx.com (<http://creation.com/redirect.php?http://www.artofvfx.com/?p=1558>).
5. Tomasello, M., *For Human Eyes Only*, 13 January 2007, nytimes.com (http://creation.com/redirect.php?http://www.nytimes.com/2007/01/13/opinion/13tomasello.html?_r=0).
6. Dog intelligence science, youtube.com (<http://creation.com/redirect.php?https://www.youtube.com/watch?v=OJu2Qkbxes0>), 2008.

Lees verder over dit thema:

- “Liegende Evolutionaire kunst”: http://www.verhoevenmarc.be/liegende_kunst.htm